

[Niels Helveg Petersen.]

det på betalingsbalancen, er jo sådan set udlandet, som derved ikke år for år kan regne med, at vi tilføjer udlandet betydelige overskud.

Man vil af det forudgående forstå, at det radikale venstre opfordrer regeringen til at gå videre ad indkomstpolitikens vej for at opnå frivillige aftaler med de statsansatte og med det private arbejdsmarked. Vi tilsiger støtte til regeringens erklæring om at ville undersøge kapitalspørgsmålet, undersøge problemerne omkring en udvidet kapitalgevinstbeskatning, om at gennemføre udbyttebegrænsning, om kritisk at gennemgå afskrivningsreglerne og støtte til i forbindelse med forhandlinger med parterne at søge at skabe ordninger, der sikrer lønmodtagerne andel i kapitaldannelsen.

Vi opfordrer endvidere regeringen til, således som det også fremgår af statsministerens tale, at man planlægger at gennemføre en prislovgivning efter 1. marts, der, når resultaterne af de øvrige forhandlinger er kendt, kan bidrage til en prisstabilitet i den kommende overenskomstperiode. Vi glæder os over regeringens tilbud om at yde parterne bistand ved kulegravning af lavtlønsproblemerne, og vi tilsiger i det hele støtte til, at man fortsætter ad den vej, man er slået ind på.

Dagbladet Politiken bragte for nylig en opinionsundersøgelse, der viste, at det ikke forholder sig som hævdet af en tidligere tale, at det var Arbejdsgiverforeningen, der var glad for regeringens oplæg. Opinionsundersøgelsen i Politiken viste en stærk forståelse i befolkningen for nødvendigheden af, at der var snævre rammer for indkomstudviklingen, og det var ikke blot i grupper af befolkningen, hvor man måske på forhånd ville vente dette, men det var i høj grad også blandt faglærte eller ufaglærte, der var forståelse for, at der måtte være snævre rammer for indkomstudvidelsen. Denne forståelse er i sig selv udtryk for, at vi er kommet et godt stykke ad indkomstpolitikens vej. Befolkningens forståelse er nødvendig, hvis indkomstpolitikken skal lykkes.

Denne debat har jo ikke hidtil bragt væsentligt nyt og vil nok heller ikke gøre det i sit videre forløb, men forhåbentlig kan den bidrage til yderligere at underbygge forstå-

elsen for indkomstpolitikens nødvendighed i den kommende tid. I så fald har det været en nyttig debat på trods af det dårlige udgangspunkt.

Sigsgaard: Det var interessant at høre hr. Niels Helveg Petersens glæde over en opinionsundersøgelse, der netop er foretaget, og som viser, at folk har stor forståelse for regeringens politik. Først har man brugt et halvt år og hele pressen, som man behersker de 95 pct. af, og radio og fjernsyn og alt muligt andet på at fortælle folk, at nu må de sandelig holde igen, specielt almindelige lønmodtagere. Bagefter går man ud og måler, hvad folk nu egentlig mener, og så glæder man sig over, at en del af den kolossale kampagne til de kolossale summer faktisk er lykkedes.

De borgerlige ordførere har gjort meget ud af at forklare oppositionspartierne, at det er nødvendigt at gøre noget ved inflationen. Jeg vil lige anholde det lidt; der er ingen, der er uenig i det. Det, som bl. a. jeg angriber regeringen for, er, at den ikke gør noget ved inflationen, at den tager fat på dyrtidsreguleringen, som følger oven på prisstigningerne; i stedet for at tage fat på det, der forårsager prisstigningerne.

Jeg kan måske tilføje, at inflationen også er ved at brede sig til folketinget, når vi nu skal til at holde generalprøver på finanslovedebatterne; jeg ved ikke, om det skal være en ny skik, men det er måske lidt overflødig. De fleste forespørgselsers formål er vel at få præciseret en politik eller at få præciseret modstand imod en politik, og specielt det sidste er jo SF's formål med den forespørgsel, vi behandler i dag.

Men dertil kommer, at der også er grund til at spørge, om regeringen kan give nogle oplysninger, for folketinget ved jo næsten ingenting, og 21 mands udvalget ved altså, som vi har hørt, heller ikke noget. Det kan man jo ikke rigtig blive ved med at overraskes over, det viser bare endnu en gang, at folketinget ikke er det sted, hvor beslutningerne tages, her bekræftes kun de beslutninger, der er truffet andetsteds. Det er derfor ikke underligt, at interessen for folketingets debatter er minimal, for folk ved udmærket godt også uden for salen her, at det ikke er her, det sker.

Men det kan give anledning til at anstille et par betragtninger over, hvor det så egent-